

MÔJ MANŽEL,
MÔJ TYRAN

IKAR

PRÍSÄHA
plná
KLAMSTIEV
RINA KENT

PRÍSAHA
plná
KLAMSTIEV

RINA KENT

PRÍSAHA
plná
KLAMSTIEV

Preložila Klára Kruteková

IKAR

Rina Kent
VOW OF DECEPTION

Copyright © 2021. VOW OF DECEPTION by Rina Kent
Translation © 2024 by Klára Kruteková
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9873-6

*Pre každého, kto sa vzoprel logike
a zamiloval sa do zloducha.*

POZNÁMKA AUTORKY

Milí čitatelia,
ak ste doteraz nečítali moje knihy, možno ešte nevíete,
že píšem temnejšie príbehy, ktoré môžu byť pre niekoho
znepokojujúce. Moje knihy a hlavné postavy nie sú pre
slabé povahy.

Prísaha plná klamstiev je prvou knihou *Trilógie plnej klamstiev*:

Temný podvod (voľný prequel)

Prísaha plná klamstiev

Pokušenie plné klamstiev

Slasť plná klamstiev

Prihláste sa na odber noviniek o tvorbe Riny Kent
a získajte informácie o pripravovaných vydaniach a ex-
kluzívny darček.

PLAYLIST

Snuff – Slipknot
Demons and Angels – LOWBORN
Darkness in Me – Fight The Fade
I don't Know What to Say – Bring Me The Horizon
Designer Drugs – FNKHOUSER
Virgin – Manchester Orchestra
Simple Math – Manchester Orchestra
Pale Black Eye – Manchester Orchestra
Warning Sign – Coldplay
Hemorrhage – Red
Crawling – Dream State
Ashes – Claire Guerreso
Survivin' – Bastille
Heavy Rain – Solence
Apprehension – Manchester Orchestra
Mighty – Manchester Orchestra
Flares – The Script
Haunted – Acacia Ridge
In The Shadows – Amy Stroup
Under Your Scars – Godsmack

Kompletný playlist nájdete na Spotify.

PROLÓG

*S*mrť môže prísť v podobe dvojníka. Existuje jeden starý mýtus, ktorý hovorí, že keď stretnete niekoho, kto vyzerá rovnako ako vy, jeden z vás zomrie.

Otázka znie kto.

Kto zomrie prvý? Ja alebo ona?

Podľa mýtu sa so smrťou stretne zoči-voči ten, kto toho druhého zazrie ako prvý. A stane sa tak v tom istom desaťročí. V tom istom roku. Možno dokonca v ten istý deň.

Vystrela som roztrasené ruky a pozrela sa na krv, ktorá ich pokrývala. Tiekla mi pomedzi prsty a zaliezala pod nechty.

Och.

To asi znamenalo, že som ju videla prvá. Prvá som nadviazala očný kontakt.

Aká smola. No myslím, že som nikdy nemala v živote veľké šťastie. Ani keď som sa narodila, a už vôbec nie, keď ma uvrhli do tohto života.

Hľadala som na tmavú karmínovú farbu, ktorá mi pokrývala ruky ako druhá koža. Bola hustá, lepkavá a z jej tmavej farby ma pálili oči. Začala som si trieť dlane o seba,

aby som ju zotrela, no len som to zhoršila. Čerstvá, teplá krv sa rozmazávala ďalej, akoby si vybrala moje ruky za trvalé miesto pobytu.

Zatvorila som oči a prudko som sa nadýchla. Vydala som chraplavý, hrdelný zvuk, akoby mi dlhými hrdzavými klincami škriabal po povrchu pľúc.

Všetko je v poriadku. Keď otvorím oči, prebudím sa. Toto nie je skutočné. To len moja bujná predstavivosť a poverčivosť spojili svoje sily, aby mučili moju myseľ.

Toto. Nie. Je. Skutočné.

Keď sa moje viečka od seba oddelili, mala som pocit, akoby boli dovtedy zlepené.

Krv bol stále rovnaká – teplá, lepkavá a takmer čierna, vzhľadom na nedostatok svetla. Zovrela som päste a telo mi stuhlo ako napnutý bič.

Prebud' sa. Prebud' sa, doriti.

Nechty sa mi zarývali do dlaní, ale nič ma z tej nočnej mory nevytrhlo. Nič ten odporný kolobeh nezastavilo.

Zdvihla som hlavu, aby som preskúmala okolie. Divo-ké stromy ma obklopovali ako kokón. Boli také vysoké, že cez malý otvor nad hlavou bolo sotva vidno tmavú oblohu.

Okolo strieborného mesiaca sa zbíehali mraky a ja som sa chvela ako osika. Tenký sveter na bavlnených šatách ma nedokázal uchrániť pred chladom.

Pocit chladu by mal byť dobrým znamením, no nebolo to tak. Nebol to jasný znak toho, či je to skutočné, alebo nie.

Krv na mojich rukách nemizla a nemizla ani triaška, ktorá mi prechádza celým telom.

Ide po mne.

Ak ma nájde, zabije ma.

Zavrela som oči a nahlas počítala: „Tri, dva, jedna.“

Keď som ich znova otvorila, stromy boli rovnaké a chlad tiež. Len krv trochu ochladla. Zhustla. Zlepkavela. Akoby démon ovládol moju myseľ a začal od mojich rúk.

Nie.

Zaryla som si nechty do dlhej jazvy na zápästí a čo najsilnejšie som si driapala kožu s úmyslom odstrániť ju a nahliadnuť pod ňu. Chcela som vidieť, či krv naozaj tečie, aby som rozoznala túto nočnú moru od skutočnosti.

Ak nepocítim žiadnu bolesť, potom to nie je skutočné. Je to len ďalší krutý prejav môjho podvedomia a ďalšie sebatrýznenie. Čoskoro bude po všetkom a ja sa prebudím, živá a zdravá.

Koža mi pod náporom nechtov praskla a na zápästí som pociťovala prenikavú bolesť. Otvorila som ústa a po líci sa mi skotúlala slza.

Je to skutočné.

Toto nie je nočná mora. Nezaspala som a nezobudila som sa v pekle. Prišla som tam po vlastných nohách.

Nie.

Nie...

Keď mi z rany vytieklo niekoľko kvapiek krvi, ktoré sa pridali k masakru na mojich rukách, vysušené pery sa mi rozochveli.

Tolko krvi môže znamenať len jedno. Vzala som niekomu život.

Moji démoni nakoniec zvíťazili.

Teraz sú ticho, ani sa nepokúšajú šepkať tie zlomyseľné veci, tie myšlienky, ktoré ma trápili dňom i nocou, keď čoraz viac naberali na intenzite, narážali a driapali sa do úzkych zákutí mojej mysle, až kým som ich neposlúchla.

Až kým som im nesplnila ich želanie.

„Nie som vrahyňa. Ja nie som vrahyňa...“ zamrmlala som si pre seba v nádeji, že keď si to budem opakovať, dokážem zvrátiť to, čo sa stalo.

V nádeji, že sa môžem vrátiť a zmeniť to.

Hľadela som na pochmúrnu, bezútešnú oblohu a na viečka sa mi lepili slzy. „Ak tam vonku niekto je, prosím, nechajte ma vrátiť sa, aby som to mohla napraviť. Ja nie som táto osoba. Nedovoľte mi ňou byť. Prosím...“

Odpovedal mi len kvíliaci vietor, ktorého zvuk sa ozýval v prázdnom lese ako pomstychtiví duchovia so žltými očami a zívajúcimi ústami.

„P-prosím...“ nariekala som. „Prosím, prestaňte ma mučiť mojím vlastným ja. Prosím.“

Vedela som, že moje prosby nemajú žiaden význam, ale bola to tá posledná nádej, ktorú som mohla v sebe živiť. Posledná slamka, ktorá ma mohla zachrániť. Pretože práve v tej chvíli som zúfalo potrebovala záchranu.

V tej chvíli som si už neverila, že to dokážem. Vedela som, že ak sa o to pokúsim, len to zhorším. Stratím kontrolu a skĺznem na cestu, z ktorej niet návratu.

Ani sa nenazdám a stanem sa jedným zo svojich vlastných démonov.

Sama sebe spôsobím pád.

Budem tým, pred čím som celý život utekala.

„Prosím, zastavte to,“ povedala som priškrteným hlasom. „Prosím. Urobím čokoľvek.“

Tentoraz mi vietor neodpovedal. Spomedzi stromov sa ozval šuchot krokov. Podlomili sa mi nohy a zatajila som dych. Moji démoni ma nemohli nájsť tak skoro.

Hoci... počkať. Toto je realita. Moji démoni sa v realite neobjavujú. To znamenalo, že tie kroky patrili niekomu nebezpečnejšiemu.

Otočila som sa a začala som bežať, čo mi sily stačili, pričom som si z cesty odhrňala nízke konáre. Popadané lístie mi praskalo pod topánkami, no napriek tomu som nespomaľovala, aby som utíšila ten zvuk, ktorý jasne naznačoval, kde sa nachádzam. V tej chvíli na tom nezáležalo.

Ak ma chyť, zabije ma.

V skutočnosti by bol môj osud oveľa horší ako smrť.

Si nažive. Si bojovníčka. Narodila si sa, aby si žila.

V hlave sa mi ozývali mamine slová, ktoré ma nabíjali dávkou adrenalínu. Musela som ostať nažive pre nás obe.

Musím žiť.

Kroky sa každou sekundou približovali, až sa ich dunenie ozvalo priamo za mnou. Neohliadla som sa, ani som sa o to nepokúšala. Namiesto toho som využila stromy ako kamufláž a vrhla sa medzi ne tak rýchlo, až mi šlachy kričali od bolesti.

Ak bude moja stopa nepravideľná, nenájde ma a poďarí sa mi uniknúť z pazúrov smrti.

Učil ma, aby som nikdy neťahala za kratší koniec a nespokojila sa s tým, že mám menej, ako si zaslúžim. Je irónia, že ma to naučil, ale teraz po mne ide.

Veľká irónia.

Stromy sa rozostúpili a ja som s výkrikom zastavila na vrchole útesu. Spod nôh mi vyleteli kamienky, ktoré sa skotúlali dolu cez obrovské balvany, až napokon dopadli do tmavých, kalných vln, ktoré sa rozbíjali o skaly. Zvuk rozbúrených vln sa ozýval vo vzduchu ako symfónia smrti.

Obloha už bola úplne zatiahnutá a vrhla pochmúrny tieň na rozbúrené more. Pri pohľade dolu sa mi hlavou preháňala zvláštna, ale známa myšlienka.

Bolo by ľahké to ukončiť. Úplná maličkosť.

Stačil by jeden krok. Jeden krok a utopila by som svojich démonov vlastnými rukami. Jeden krok a zabila by som ich raz a navždy, aby už nikdy nevyšli von.

„Urob to.“

Zo zlovestného hlasu, ktorý sa mi ozval za chrbtom, mi prebehol mráz po chrbte.

Našiel ma.

Otočila som sa tak rýchlo, až som stratila stabilitu a naklonila sa dozadu. Natiahla som sa k nemu a oboma rukami som ho chytila za ramená. Nechty som mu zaryla do košele. Na svetlosivej látke sa rozmazávala krv ako dôkaz mojej zúfalej túžby žiť.

Stál tam nehybne ako socha, zatiaľ čo ja som visela vo vzduchu. Jeho tvár pokrýval tieň, a tak som nevidela nič okrem obrysov jeho čeľuste a vlasov.

Vedela som, že sa ani nepohne, aby mi pomohol, a tak som sa snažila chytiť ho za rukáv, aby som sa vytiahla.

„Ukončila si niečí život.“ Jeho pokojný, ale výhražný tón ma zastavil.

Prudko som pokrútila hlavou. „Nechcela som.“

„Napriek tomu sa tak stalo.“

„Nie, prosím... nie...“

„Pykaj za svoje hriechy.“ Vytrhol ruku z môjho zovretia a ja som sa zapotácala dozadu a padla dole z útesu.

Otvorila som ústa, aby som zakričala, ale nevyšiel z nich žiadny zvuk. Ten pád nebol taký bolestivý, ako by sa dalo čakať. Bol skôr... pokojný.

Po poslednom pohľade na siluetu, ktorá na mňa z vrchu hľadela, som zatvorila oči a nechala tiecť slzy.

Konečne je koniec.

1

Adrian

*V*ôňa ruží sa zmenila na zápach smrti. Hľadel som na krv, ktorá jej vytekala z rán, na život, ktorý tvrdohlavo opúšťal jej telo bez prestávky a rozmyslenia. Červená farba jej poškvrnila svetlú pokožku.

Po rukách, nohách a obrysoch jemnej tváre jej stekali karmínové potôčky.

Modré oči mala otvorené, no nehľadela na mňa. Ich pohľad bol prázdny, zmizol, už existoval niekde inde, kam ja nepatrím.

Držal som jej hlavu v náručí a jemne ju hladil po tmavohnedých vlasoch.

Zdvihol som mokrý prameň a zhlboka sa nadýchol, hľadajúc možno poslednú dávku ruží. Nezáležalo na tom, či sú trnité a popichali by ma pri tom.

Metóda pre mňa nemá žiaden význam, pokiaľ je výsledok taký, aký si želám.

No to, čo ma vívalo, má od ruží veľmi ďaleko. Nebola to ani smrť. Bolo to niečo horšie.

Ničota.

Prázdnota.

Miesto, kde ma nemohla a nechcela cítiť.

Tam, kde všetko ukončila, len aby mohla zapečatiť
svoje srdce a svoju dušu.

Len aby mohla... zmiznúť.

Odhrnul som jej vlasy z tváre a perami sa dotkol jej
čela. „Znovu ťa nájdem.“

Ludia hovoria, že smrť je koniec.

Pre mňa je to len začiatok.

2

Winter

*M*yslím, že som prestala cítiť. Nie že by som vypla svoje emócie, ale bola som si istá, že som stratila cit v rukách a nohách.

Takmer som videla tie pluzgiere od chladu na prstoch v roztrhaných rukaviciach a medzi prstami na nohách v starých ponožkách a mužských topánkach, ktoré mi boli o číslo väčšie, takže mi v nich nohy pri každom kroku lietali. Mrazivý vzduch mi prechádzal aj cez vrstvy štyroch tenkých svetrov a kabáta, ktorý mi bol o tri čísla väčší.

Snehová sezóna v ten rok zasiahla New York veľmi silno.

Pod tou váhou oblečenia, čo som mala na sebe, som sa cítila ako chodiaci snehuliak. Žiadna z tých vrstiev nebola dostatočne mäkká ani ochranná, ale bolo to lepšie ako zomrieť na podchladenie.

Bolo by ironické zomrieť týmto spôsobom, keď sa volám Winter.

Ale osud býva cynický, alebo nie? Musel predsa myslieť na tento moment, keď mojej mame vnukol myšlienku, aby ma pomenovala po najchladnejšom, najsurejšom ročnom období.

Osud si vybral aj ten najhorší stav, do ktorého ma dostal. Nielenže sú v New Yorku zimy studené, veterné a pekelné mokré, ale aj letá sú kvôli vlhkosti neznesiteľné.

Ale kto som ja, aby som sa sťažovala? Aspoň som sa mohla nepozorovane prešmyknúť davom.

Akoby som neexistovala.

Neviditeľnosť je mocný nástroj. V meste, ktoré ukrýva viac ako osem miliónov obyvateľov, je pre niekoho, ako som ja, skutočne ľahké zostať nepovšimnutý.

Chlad ma však nútil viac vystupovať z davu. Keď som kráčala po mokrých uliciach medzi státisícmi ľuďmi, niekedy sa na mňa niekto aj pozrel. Nie vždy sú však tie pohľady súciteľné – často boli odsudzujúce. Počula som, ako hovoria: „Mohli ste sa snažiť viac, mladá dáma.“

No väčšina Newyorčanov je taká znečitlivená, že im je niekto ako ja úplne ukradnutý.

Snažila som sa nesústrediť na ľudí vychádzajúcich z pekárni, no ignorovať tie božské vône, ktoré sa okolo mňa šírili, bolo nemožné. Otvárala a zatvárala som ústa, akoby som tak mohla z tých dobrôt ochutnať.

Keby som si tak mohla dať teplú polievku alebo kúsok teplého chleba.

Prehltla som sliny, ktoré sa mi pri tej myšlienke nahromadili v ústach. Vždy keď som bola hladná a nemala som prístup k jedlu, predstavila som si stôl plný chutných jedál a predstierala, že na nich hodujem. Môj žalúdok tomu však uveril len na pol minúty, kým mi v ňom znova nezačalo škvŕkať.

Je ťažké ho oklamať.

No aj keď som bola hrozne hladná, ešte väčšmi som túžila napíť sa.

Zdvihla som plechovku piva zabalenú v hnedom papierovom obale a dopila ju. Boli to posledné kvapky, ktoré mi mali pomôcť prežiť celý deň.

Bolo len popoludnie a ja som nejedla už... ako dlho? Dva dni?

Možno som sa mala vrátiť do útulku po jedlo a kúsok chleba...

Zavrhla som tú myšlienku hneď, ako sa mi zjavila v mysli. Na to miesto sa už nikdy nevrátim, aj keby som mala spať na ulici. Vedela som, že by som si mala pohľadať iný útulok, kde by som mohla stráviť zvyšok zimy, inak vonku naozaj zmrznem.

Moje nohy sa zastavili pred zarámovaným plagátom visiacim na boku budovy. Neviem, prečo som zastala.

Nemala by som.

Zvyčajne to nerobím.

Nezastavujem sa a nedívam sa, pretože by som tým na seba upozornila a zmarila svoje šance na získanie superschopnosti byť neviditeľná.

Z neznámych dôvodov som sa však tentoraz zastavila. V rukách som držala prázdnu plechovku a skúmala reklamu.

Bol to plagát newyorského baletu propagujúci jedno z ich predstavení.

Celú jeho plochu zaberala žena v svadobných šatách stojaca na špičkách. Tvár jej zakrýval závoj, dostatočne priehľadný na to, aby sa v ňom dal rozoznať smútok a... zúfalstvo.

Nad hlavou mala napísané „Giselle“. V spodnej časti sa nachádzali mená režiséra a primabaleríny Hannah Maxovej, ako aj ostatných baletiek, ktoré v predstavení vystupovali.

Keď som zažmurkala, na sekundu som v skle uvidela svoj odraz. Veľký kabát pohlcoval moju malú postavu a nadrozmerne vysoké tenisky pripomínali klaunské topánky. Zimná čiapka z umelej kožušiny mi zakrývala uši a blondavé vlasy som mala rozstrapatené a mastné, končeky schované v kabáte.

Jemne odhrnutá čiapka na mojej hlave odhaľovala tmavé korienky vlasov. Podvedome som si natiahla kapučňu kabáta cez hlavu, aby mi zatienila tvár.

Vďaka tomu som vyzerala ako sériový vrah.

Ha. Keby som mohla, tak sa zasmejem. Sériový vrah je dosť inteligentný na to, aby neskončil na ulici. Sú dostatočne múdri na to, aby sa neutopili v alkohole natoľko, že by im to znemožnilo udržať si prácu.

Znovu som zažmurkala a zahľadela sa na plagát. Giselle. Balet. Primabalerína.

Zmocnila sa ma náhla túžba vyškríabať tej žene oči. Nádych. Výdych. Asi by som nemala pociťovať takú intenzívnu emóciu voči cudziemu človeku. Nenávidím ju. Nenávidím Hannah Maxovú a Giselle a balet.

Otočila som sa a odišla skôr, než by ma premohlo pokušenie hodiť plagát o zem.

Stlačila som plechovku a hodila ju do neďalekého koša. Táto zmena nálady vôbec nie je dobrá.

Spôsobil ju nedostatok alkoholu v mojom tele. Už som nemala dosť piva na to, aby som sa opila za denného svetla. Chlad sa stával znesiteľnejším, keď bola moja myseľ otupená. Moje myšlienky nie sú také hlasné a nemám vražedné pocity kvôli neškodnému baletnému plagátu.

Roztržito som prechádzala cez ulicu ako každý deň. Stalo sa to mojou rutinou a už som tomu ani nevenovala pozornosť.

To je moja chyba – beriem veci ako samozrejmosť.

To trúbenie som začula, až keď som stála uprostred ulice.

Nohy sa mi zastavili na mieste, akoby ich ťažké kamene držali prilepené k zemi. Ako som sa pozerala na výstražné svetlá dodávky a počula jej nepretržité trúbenie, napadlo mi, či mi pred očami prejde môj dvadsaťsedemročný život od narodenia až doteraz. To sa predsa stáva v čase smrti, nie? Mala by som si na to všetko spomenúť.

Od chvíle, keď sme sa s mamou presťahovali z jedného mesta do druhého, až kým ma život nezaviedol do New Yorku.

Od chvíle, keď som bola v rozkveti, až do nehody, ktorá zo mňa urobila nevyliciteľnú alkoholičku.

Žiadna z týchto spomienok však neprichádzala. Ani zlomok. Jediné, čo sa mi vynáralo v mysli, boli malé prsty na nohách a rukách. Maličká tvárička a teličko, ktoré mi sestrička vložila do náručia tesne predtým, ako mi ich na dobro vzali.

V hrdle sa mi vytvorila hrča a zachvela som sa ako bezvýznamný list v chladných zimných uliciach New Yorku.

Slúbila som, že budem pre ňu žiť. Tak prečo, do pekla, teraz umieram? Zavrela som oči.

Je mi to tak ľúto, dievčatko. Tak hrozne ľúto.

Vtom ma za lakeť chytila veľká ruka a potiahla ma späť tak silno, až som sa potkla o vlastné nohy a zakopla. Tá istá ruka ma jemne držala za rameno, aby som sa udržala na nohách.

Pomaly som otvorila oči a napoly očakávala, že sa ocitnem s hlavou pod dodávkou. Namiesto toho však dodávka prefrčala okolo mňa, klaksón divoko trúbil a vodič cez okno kričal: „Dávaj pozor, kam ideš, ty sprostá bláznivá mrcha!“

Stretli sa nám pohľady a ja som mu ukázala prostredník a držala ho vztyčený, aby som sa uistila, že to uvidí v spätnom zrkadle.

Len čo dodávka zmizla za rohom, začala som sa opäť triasť. Krátka vlna adrenalínu, ktorá ma zasiahla, vyprchala a znovu som myslela len na to, že som mohla zomrieť.

Že by som svoje dievčatko naozaj sklamala.

„Ste v poriadku?“

Ten hlas s prízvukom ma vytrhol z myšlienok. Na sekundu som zabudla, že ma niekto stiahol z cesty tej dodávky. Že keby to neurobil, bola by som teraz mŕtva.

Muž, ktorý bol, súdiac podľa prízvuku, Rus, stál predomnou a stále ma držal za lakeť. Bol to jemný dotyk v porovnaní s hrubou silou, ktorou ma odtiahol z cesty.

Bol vysoký, a hoci väčšina ľudí je vyššia ako mojich šesťdesiat centimetrov, on presahoval aj ostatných. Tipovala by som mu meter deväťdesiat, možno viac. Mal na sebe čiernu košeľu, nohavice a rozopnutý tmavosivý kašmírový kabát. Mohlo to byť farbou alebo dĺžkou kabáta, ktorý mu siahal po kolená, no vyzeral veľmi elegantne, inteligentne, tak trochu ako právnik, a pravdepodobne pracoval ako model, aby si zaplatil štúdium na vysokej škole.

Jeho tvár však hovorila niečo iné. Nie že by nebol pekný. Naozaj bol. Ostré črty tváre sa mu hodili k ukážkovému telu. Ostré líčne kosti mu vrhali tieň na silno zatátú čelusť.

Jeho oči mali intenzívny odtieň sivej, ktorý hraničil s čiernou. Možno ich vzhľad zintenzívňovala farba jeho oblečenia. Faktom však bolo, že z nich šiel príliš... nepríjemný pohľad. Poznáte ten pocit, keď je niečo alebo niekto taký krásny, že vás pri pohľade naňho zabolí vo vnútri? Tak na mňa ten cudzinec pôsobil. Pohľad do jeho očí, nech už

boli akokoľvek zvláštne, ma zaplavil pocitom menejcnosti, ktorého som sa nedokázala zbaviť.

Hoci jeho slová vyjadrovali obavy, vo výraze jeho tváre som žiadne nevidela. Nemal v sebe kúšтик empatie, akej je schopná väčšina ľudí.

Zároveň však nevyzeral ako typ, ktorý by predstieral obavy. Skôr by sa radil medzi ostatných okoloidúcich, ktorí sotva zaregistrovali, že takmer došlo k dopravnej nehode.

Mala som cítiť vďačnosť, ale jediné, po čom som túžila, bolo uniknúť z jeho pazúrov a jeho nepríjemných očí. Jeho hlbokých, prosebných očí, ktoré postupne dešifrovali moju tvár.

Kúsok po kúsku.

„Som v poriadku,“ povedala som a snažila sa vykrútiť si lakeť z jeho zovretia.

Čelo sa mu zvrátilo, ale len nakrátko, takmer nepozorovane, kým sa vrátil k predchádzajúcemu výrazu a pustil ma tak jemne, ako ma zvieral. Očakávala som, že sa otočí a odíde, aby som celý ten zážitok mohla pripísať nešťastnému zimnému popoludniu.

No on tam len nehybne stál, ani nemrkol, neurobil ani krok žiadnym smerom. Namiesto toho sa rozhodol hľadieť na mňa, husté obočie sa mu vraštilo nad očami, do ktorých som naozaj nechcela hľadieť, no aj tak ma to ťahalo do ich divokej šedi.

Boli ako tmavé mraky nad nami a nemilosrdné porvy vetra zo všetkých strán. Mohla som predstierať, že neexistujú, ale aj tak ma nútili strácať cit v končatinách. Spôsobovali mi pluzgiere a bolesť.

„Určite ste v poriadku?“ spýtal sa znova a z nejakého dôvodu ma premkol pocit, že chce, aby som povedala, že nie som.

Ale prečo? Aký by mal na to dôvod?

Bola som len jedným z tisícov bezdomovcov v tomto meste. Človek ako on, ktorého obklopuje nepreniknuteľné sebavedomie, naznačujúce, že zastáva nejaké významné postavenie, by sa nemal mojím smerom ani pozrieť.

On to však urobil.

A teraz sa ma pýtal, či som v poriadku. Keďže som zvyknutá na neviditeľnosť, ten náhly stav viditeľnosti ma znervózňoval.

Odkedy ma ten ruský cudzinec chytil za ruku, brnela mi pokožka a nútila ma skočiť späť do tieňa.

Okamžite.

„Áno,“ odvrkla som. „Ďakujem.“

Už-už som sa chystala otočiť a odísť, keď ma zastavila autorita v jeho hlase. „Počkajte.“

Keď som sa podriadila jeho rozkazu, moje veľké topánky vydali na betóne pisklavý zvuk. Za normálnych okolností by som to neurobila. Nie som dobrá v počúvaní príkazov, preto som na tom bola tak, ako som bola.

No niečo v jeho tóne upútalo moju pozornosť.

V hlave sa mi vynorili dva scenáre. Prvý bol, že vytiahne zbraň a strelí ma do hlavy za to, že ho nerešpektujem. Druhý, že sa ku mne bude správať ako k mnohým iným a dá mi peniaze.

Opäť sa dostavil pocit menejcennosti. Aj keď zvyčajne prijímam od ľudí drobné, aby mi kúpili pivo, nežobrem o ne. Pri predstave, že by som si mala vziať peniaze od tohto neznámeho človeka, som sa cítila nemorálna, menej než neviditeľná a skôr ako smietka prachu na jeho čiernych kožených topánkach.

Mala som v úmysle jeho peniaze odmietnuť, no on len vytiahol vreckovku a vložil mi ju do ruky.

„Máte niečo na tvári.“

Jeho pokožka sa na sekundu dotkla mojich rukavíc, a hoci bol ten kontakt krátky, niečo som si všimla. Ob-
rúčku na jeho ľavej ruke.

Zovrela som kus látky a prikývla na znak vďaky. Ne-
viem, prečo som od neho za to očakávala úsmev alebo
dokonca prikývnutie.

No nestalo sa.

Jeho oči sa na niekoľko sekúnd zahľadeli do mojich,
potom sa otočil a odišiel. Akoby nič.

Vymazal ma zo svojho nešťastného popoludnia a už
bol na ceste k svojej manželke.

Vzhľadom na to, že som sa v jeho prítomnosti cítila veľ-
mi nepríjemne, pomyslela som si, že sa mi ulaví, keď odíde.

No práve naopak. Mala som pocit, akoby sa mi hrudná
kosť zarávala do citlivého svalu srdca.

Čo to má, do pekla, znamenať?

Hľadela som na vreckovku, ktorú mi vložil do ruky. Boli
na nej vyšívané iniciály A. V. a vyzerala, že je vyrobená ručne.
Pôsobila cenne.

Prečo mi to vôbec dal?

Máte niečo na tvári.

Na tvári som mala veľa špiny. Celú vrstvu špiny. Na ve-
rejných toaletách som nebola už nejaký čas. Naozaj si
myslel, že tá blbá vreckovka bude riešením?

Naštvaná na neho a na svoju reakciu voči nemu som
hodila vreckovku do koša a vyrazila opačným smerom.

Potrebovala som teplé jedlo a posteľ, a ak malo zna-
menať, že sa znova stretnem s diablom, tak nech sa páči.